

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 215.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939020656/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

ikke kan rokke. Kort sagt – inden Johannes Verner naaede sit Bestemmelsessted, var Helten tabt bag af en Vogn og Cavalleren tilbage. Hvad skulde der nu blive af Tyra?

»Naturligvis henter jeg hende naar jeg kommer tilbage, og indfører hende som min Kone i min Omgangskreds. Hun er rigtignok aparte, men nydelig og elskværdig i sin Originalitet – med en lille Tilsætning af Complaisance vil hun blive fundet fortryllende.« Men en hemmelig Frygt i hans Hjerte gjorde dette Haab idetmindste tvivlsomt, og endnu mere angstede han sig ved Tanken om hvorledes Tyra vilde finde ham. Da han af Naturen var en stor Hader af Vanskeligheder, og disse stedse mangfoldigere knyttede sig til Forestillingen om Tyras Indførelse i hans »Omgangskreds«, blev det første »naturligvis« hurtigt udeladt og det varede ikke længe til et »maaskee« indtog dets Plads. I sine Breve var det ham i Begyndelsen let at vedligeholde den gamle Tone, thi endnu begeistredes han ved Tanken om Tyra, endnu lod Kjærligheden ham glemme hele den øvrige Verden og hendes meget tvivlsomme Indtrædelse deri, naar han directe henvendte sig til hende med Ord saa søde, saa fulde af Elskov og Æmhed, at hendes Hjerte bævede af Henrykkelse mens hun læste dem – skjøndt hun savnede noget! Elskeren maatte ikke fordunkle Helten. Stakkels Tyra! –

Men da denne Følelse svækkedes – og den *maa* vantrives der hvor dens Herredømme ikke er udeelt! – blev Tanken om hende ham snart besværlig. Der knyttede sig saamangt et Hvis og Dersom – til Følgerne af den Forbindelse, han altfor ubetænksomt havde indgaaet, at han vilde være meget glad ved at unddrage sig disse Følger. Han mærkede at Kjærligheden forstyrrer Sindets Rø og Tankens Ligevægt, at den ikke engang er velopdragen nok til at nøies med den lille Plads man vilde anvise den, men tilsidesættende hvert Hensyn til Omstændighederne og Leiligheden, vedbliver sin oprindelige Fordring: alt eller intet. Da han nu paa ingen Maade vilde gaae ind paa den Fordring at offre den alt, gjorde han sig en Ære af at underkue og bestride den med alle Fornuftens og Virkelighedens Vaaben. Fra Indifferentist blev han Realist. Det er en Strid hvori vi have to Stormagter til Allierede: Døden og Djævelen – og Gud kan ikke hjælpe den, der raser mod sig selv. Det var da intet Under at vor Helt fik Bugt med Sværmeriet. – Om Tyra var der ik-

ke længer Tale da han kom tilbage – derimod forlovede han sig kort efter med sin Cousine, den smukkeste Pige i Kjøbenhavn, som alle Herrerne misundte ham i samme Grad som alle Damerne misundte hende.

Men hvor seirrig end Døden kan være i sin Kamp mod Livet, opnaaer den dog aldrig den Triumph, at et Menneskehjerte der engang har levet og elsket bliver saa steendødt at intet Indtryk kan bringe dets brustne Strenge til at klinge. Nei, der gives Øieblikke da Liget vender sig i Graven af Rædsel over sit forspildte Liv! Det var en saadan Bevægelse, der foregik i Johannes Sjel ved Tyras Grav. Endnu engang hævede denne elskede Skikkelse sig seirende i hans Erindring, og ved dens Side Gjenfærdet af ham selv, som han engang havde været fuld af Ungdomsmod og Begeistring – og foran dem begge – Livet! Det var Sandhed! vidnede en Stemme fra Graven, og Johannes tænkte ikke i dette Øieblik paa at gjendrive den. Han havde med Glæde givet Resten af sit Liv, for at drømme sin Ungdomsdrøm om igjen! – Men Virkeligheden slipper ikke sit Bytte! »Til Graven skulle alle de Døde« – ogsaa de Syner som denne Nat havde henrevet Johannes. Hans Sindsbevægelse lagde sig efterhaanden, Fornuften gjenvandt sit Herredømme over Indbildningskraften – og i denne fortabte Menneskesjæl, dette forraadte Guds Huus, var intet tilbage undtagen Dødens Braad og Gravens Seier.